

SMOLENICKÝ POSOL

1/2018

FARSKÝ ČASOPIS, XVIII. ročník, 1.4.2018 na Veľkonočnú nedeľu

Bez kríža by nebolo ani zmŕtvychvstania. Predzvest'ou Veľkej noci bola aj dramatizovaná krížová cesta birmovancov a prvoprijímajúcich.

Foto Andrej Lančarič

VEĽKONOČNÉ RÁNO

Miroslava Gregušová

Keď oblečie sa nedeľa do veľkonočného rána,
zobúda sa svet, vo veľkej láske Pána.

Tak akosi dobre je mi
a na krídlach jarnej nehy,
keď slnko topí snehy,
vzlietnuť sa mi chce.

Na kopci už zvony zvonia
v mojej duši opäť vonia
veľkonočná láska.

Zas rozsypal si na prach,
ten môj hriešny strach.

Pokorne verím,
že s ránom Veľkej noci,
neverný Ti bývam hoci,
už nemusím byť, lebo som.
Vykúpený!

TROŠKU ÚPRIMNOSTI

PETER ŠIMKO

Ako sa máš? Túto otázku dávame alebo dostávame často. Niekedy ňou začíname rozhovor. Ako odpovedáme? Zvyčajne: „Dobre“. Ale, čo je pravda?

V dnešnom technicky rozvinutom svete predsa väčšina ľudí má nádej prežiť život až do konca bez utrpenia, bez bolesti, bez temnoty, ako často počujeme cez reklamy či iné médiá. A ak náhodou tak nie je, predsa raz príde šťastie, všetko dobre skončí, veď aj ruže zasa zakvitnú.

Pripustiť utrpenie niekedy býva spoločensky neprijateľné, preto máme pocit, že „zatnúť zuby“ zlepši vzťahy s druhými. Avšak predstieranie, popretie či potlačanie sú hlavné príčiny neuróz. V dôsledku toho sa potom jeden pred druhým schovávame.

Ako sa máš? I keď môžeme byť blízko smrti, povieme: „Dobre.“ Ale ak zjídeme medzi chudobných a spýtame sa niekoho, kto zomiera: „Ako sa máš?“, odpovie: „Zomieram. Bojím sa.“ V bohatých oblastiach dostaneme často inú odpoveď, napr.: „Mám rakovinu, ale ujde to.“ Zvyčajne sa bojíme povedať druhým pravdu o sebe, pretože ich nechceme stratiť. Bojíme sa podeliť s druhými o pravdu, ktorá by nás mohla vzájomne zbližovať. Bojíme sa, lebo nám dochádza, že pocit istoty v tomto svete je len ilúzia. Majetok človeka raz podvedie. Je to najväčší podvodník zo všetkých. A tak stojíme pred životným rozhodnutím usporiadať si svoje priority. Možno nám v tom pomôžu Ježišove slová: „V nebi si zhromaždíte poklady; tam ich neničí ani mol' ani hrdza,

a tam sa zloději nedobývajú a nekradnú. Lebo, kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“ (Mt 6, 20).

Pravá nefalšovaná realita života je skoncentrovaná do toho, čím Ježiš prešiel cez Veľký týždeň. Ak nájdeme tam seba, nájdeme aj priateľa, ktorý nezradí i poklad, ktorý nevezme ani smrť.

Ježiš sa nebál podeliť sa s druhými o svoje utrpenie. Delí sa s ním stále. A to je kríž. Veľká noc nedáva zmysel bez Kalvárie, ani Kalváriu nemožno pochopiť bez víťazstva prázdneho hrobu.

Kde je istota? V Bohu. Dôverovať Bohu neznamená, že všetko nám bude vychádzať tak, ako chceme a že všetko bude pekné a jednoduché. Znamená to, že nech sa stane čokoľvek, veríme, že Boh je pri nás. Ak sme s ním spojení, tak obráti aj zlé na dobré tak, ako po kríži prišlo vzkriesenie.

Ak by sme prišli aj o všetko a zlyhajú naše ľudské istoty, nech je nám príkladom a svetlom Ježiš. Sv. Pavol, ktorý skúsil z jednej strany veľa utrpenia a zrad, ale aj milosť Božiu, napísal: „Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda suženie úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? ... A som si istý, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 8,35.38-39) Toto, a nič iné, je istota.

Tak ako sa máš?

EDITORIÁL

Vo svätom písme sa stretávame s neuveriteľnými údajmi o veku patriarchov. Adam sa predsa dožil 930 rokov, Noe 950 a neboriac o Matuzalemovi, ktorý sa dostal vďaka svojim 969 rokom aj do ľudovej slovesnoti. Byť starý ako Matuzalem, znamená mať naozaj úctyhodný vek. Výkladov pre symboliku týchto čísel je viacero. Iný systém počítania času a veku, metóda gematrie (každé písmeno hebr. abecedy má svoj číselný význam) alebo teologicko-symblický výklad, ktorý sa odvíja od plnosti času a poznania. „U Pána je 1 deň ako 1000 rokov.“ (2 Pt 3, 8) Nedožiť sa tisíc rokov znamenalo nedostatok plnosti poznania, dôsledku hriechu. Ale patriarchom k tomu veľa nechýbalo :-).

Prečo táto úvaha? Naša pani kostolníčka sa dožila úctyhodných 90 rokov. Poriadne to oslávila a hneď sa pustila do písania, pretože Veľká noc málokedy „padne“ na 1. apríla, ale stalo sa tak práve v historickom roku 1945, ktorý si ona veľmi dobre pamätá.

Inak všetko beží v riadnom režime. Snáď nie len navonok. Chceme dúfať, že všetky naše aktivity a stretnutia vytvárajú dobré podmienky pre duchovný rast, aby sme raz mohli zbierať úrodu z toho, čo bolo zasiate a čo sme zasiali.

Birmovanci finišujú v príprave na birmovku a milo prekvapili dramatičkovou krížovou cestou. Pomohli aj naši speváci prvoprijímajúci.

Dievčatám sa podarilo zvládnuť v dekanátnom kole bilickej olympiády. Čas pôstu a ešte aj veľkonočného obdobia si deti môžu spríjemniť brou, pracovným listom, úlohou na každý týždeň, ktorý dostanú v nedeľu po svätej omši.

redakčná rada

BIBLICKÁ OLYMPIÁDA

IVANA ŠTIBRANÁ

Biblická olympiáda je súťaž. Zároveň však posilňuje vzťah k Božiemu slovu, ktoré je „živé a účinné“ (Hebr 4, 12). Tento rok sa odhodlalo naštudovať si knihu Genezis a Markovo evanjelium 19 detí. Víťazkou školského kola sa stala piatačka Mírka Hužovičová a spolu s ňou postúpili sestry Anička a Alicka Sedlákové. Úspech zožali aj v dekanátnom kole. Dostali tak šancu popasovať sa aj v diecéznom kole, kde budú súťažiť spolu so žiakmi z cirkevných škôl. Potešili nás a myslíme na ne, aby sa im podarilo, čo najlepšie sa pripraviť.

Biblická olympiáda 22.apríla 2018.
Víťazky dekanátneho kola.

A ČO NA TO MUŽI?

PETER JANIGA

Dnešný človek už vyskúšať takmer všetko pri hľadaní šťastia. Hľadá ho v práci, športe, zábave.... Ale stále to nie je ono. Spravidla sa opakovane dopúšťa jednej chyby. Hľadá iba prostriedkami, ktoré ponúka tento svet. Táto cesta je však lemovaná iba hlukom reklám a vyzývavých ponúk a vyvolávaním emócií. V takomto prostredí ale nie je šanca počuť i vnútorný hlas a človek darmo čaká na útechu od tohto sveta. Výsledok je preto vždy len o čiastočnom a dočasnom uspokojení zmyslov. A pritom riešenie je tak na dosah. „Ja som pokoj. Bezo mňa nič nezmôžete.“

Na zachytenie vnútorného hlasu a následný rozhovor s ním je potrebné vhodné prostredie, prípadne spoločnosť. Človek je tvor, ktorý je odkázaný na druhých ľudí. Vytvára si skupiny priateľov, ktorí majú rovnaké názory a rovnaké zmýšľanie. A tak vznikajú aj modlitbové skupiny. Či už ružencové, biblické, charizmatické, a to ako skupiny mladých ľudí, detí, rodín, žien a matiek a iné. A vďaka Bohu tak už je to i v našej farnosti.

V spoločnosti je ale jedna skupina ľudí, ktorá sa vždy akosi pomalšie osmeľuje. Je to tým, že je najmenej ovládaná emóciami a všetko chce mať najskôr logicky zdôvodnené. Sú to muži.

Ale zdá sa, že v našej farnosti aj tu už semienko padlo do pôdy. Vďaka pánu dekanovi sa už i u nás niekoľkokrát zišla skupinka odvážlivcov v kostole pri eucharistickom Kristovi. Najskôr začínali opatrne a nenápadne, ale potom už s dôverou a odhodlaním. Na stretnutia si vo svojich myšliach a srdciach prinášajú so sebou i svoje rodiny, svoje ťažkosti, radosti, i svoju únavu a bez akýchkoľvek veľkých rečí ich položia pred Krista. A to či už s vierou alebo s úprimnou prosbou, „Pane pomôž mojej nevere“. A je jedno, či si jeden kľakne do prvej lavice a druhý sa utiahne do prítomia posledného kúta, aby si to len vyskúšal. A Pán sa tíško prihovára cez ich svedomie. Veď On je hosťiteľ. On počúva, on odpovedá, on obdarúva, on lieči. Jeho láska, v tej chvíli zaplavuje srdce pokojom a šťastím. Pane vďaka.

TERAZ A TU

JÁN JAKUBEC

MAL CTIŤ VIACEJ AKO ČERSTVO POZOSTALÍ ČI VYLIEČENÍ. NEŽIJETE PRÍTOMNOSŤOU ANI NÁHODOU. KAŽDÝ DEŇ KRÁČATE TÚ ISTÚ TRASU Z DOMU DO PRÁCE, ALE KEĎ SA VÁS SPÝTAM, AKÝ STROM RASTIE PRED VAŠIM VCHODOM DO DOMU, ČI JE TAM LAVIČKA, AKÚ FARBU MÁ AUTOBUSOVÁ ZASTÁVKA, Z KTOREJ RÁNO ČO RÁNO NIEKAM MIERITE, NEODPOVIETE MI. LEBO NIE STE BDELÍ. PRAVDA JE, ŽE NIE JE LEPŠÍ ČAS NA ŠTASTIE AKO TEN, ČO JE PRÁVE TERAZ. AK NIE TERAZ, TAK KEDY POTOM?

VIANOCE PO CELÝ ROK

DAŠA LANČARIČOVÁ

Už je to dávno, čo dozneli vianočné koledy, skončil celý ten predvianočný ruch, nervozita a obschnuté torzá stromčekov ešte kde tu nájdeme pri kontajneroch. Spolu s touto atmosférou sa akoby vytratil medzi ľuďmi pokoj, láska a z tváří zmizol úsmev. Ruky sme si zaborili hlboko do vreciek a podat' dľaň na zmierenie je akési čoraz ťažšie a bolestnejšie. Obchody nás lákajú novým tovarom a z výkladov sa na nás pozerajú zajaci rôznych veľkostí a farieb. Ale nedá my sa nevrátiť k predvianočnej atmosfére trhov na fare v Smoleniciach. Šikovné ruky našich žien tu vyčarili a ponúkali na predaj výrobky z vlny, skla, dreva, prútia. Rozvonievali medovníky, koláče, oblátky, vianočné pečivo, orechy a med. Nechýbala káva, čaj a rôzne druhy koláčikov, ktoré s láskou napiekli naše gazdinky. V príjemnej predvianočnej atmosfére sa tu stretli priatelia, susedia, známi, rodáci a naši farníci. Všetci títo prispeli aj finančnou čiastkou v podobe dobrovoľného príspevku. Sumu 200,- EUR, ktorú sme vyzbierali sme odovzdali rodine malého Jakubka z Horných Orešian.

Chcela by sme zo srdca poďakovať všetkým, ktorí

UMIERAME S VYPLAZENÝMI JAZYKMI, ABY SME PRIŠLI K TVRDÉMU ZISTENIU, ŽE SME PREMEŠKALI ČOSI VZÁCNÉ, ŽE SME PREMÁRNILI NIEČO NÁDHERNÉ, NIEČO, ČO SME DOSTALI NA ZVELAĎOVANIE. NEOBJAVUJME HODNOTU VŠETKÝCH VECÍ AŽ PO ICH STRATE, NAJVÄČŠIU CENU NECHÁPME PRI HÁDZANÍ HRUDY ZEME NA VEKÁ TRUHIEL. LEBO NIKTO SI NECENÍ ŽIVOT TAK AKO ZOMIERAJÚCI A NIKTO BY SI HO NEMAL

ochotne, vo svojom voľnom čase, bez nároku na odmenu pomohli pri príprave a priebehu tejto akcie. Ďakujem pánovi dekanovi Petrovi Šimkovi a pánovi kaplánovi Petrovi Švecovi, že nám poskytli priestory fary a duchovne nás podporili pri organizovaní trhov.

Spravme si Vianoce aj v januári, februári či v júni, októbri. Nebojme sa povedať slovo mám ťa rád aj hocikedy len tak cez deň ľudom, na ktorých nám záleží. Prejavme úctu a vďačnosť predavačke, u ktorej každý deň nakupujeme, poštarke, šoférovi autobusu, pani učiteľke. Objím doma sestru, starú mamu, otca a budeš sa cítiť istejší. Budeš cítiť, že ti niekto dôveruje. Odpúšťaj s porozumením a neodmietni podávanú ruku. Obuj si topánky toho druhého a poprechádzaj sa v nich. Pôjde to potom všetko oveľa ľahšie. Mnohí ľudia potrebujú tvoju pomoc, buď štedrý a možno tvojich pár eur zlepší ich život. Buď vďačný za to, čo máš. Za ľudí okolo seba, za ich podporu a pomoc. Začni im hovoriť, že ich máš rád a poďakuj im za každý spoločne prežitý deň. Urob seba aj svojim blízkym Vianoce po celý rok.

OPRAVA STRECHY, KOSTOL V NEŠTICHU

FOTO: VILIAM MACHALA

JUBILUJÚCA TETA ELKA

EMÍLIA BIHARIOVÁ

Azda najvýznamnejšou februárovou udalosťou našej farnosti bolo životné jubileum pani kostolníčky Eleonóry Čurajovej, našej tety Elky, ako ju familiárne mnohí mladí i vekovo zreľí nazývame. Iste si ju každý z nás nejakým spôsobom spája s konkrétnym obrazom. Či už ako čipernú osobku s jasným názorom, s pevnou vierou, vylezenou na hlavnom oltári, aby oprášila sochu Panny Márie, s ikonickým bicyklom, ktorý stále čaká v kôlni, s jasným usmerením určeným ministrantom či deťom, ale predovšetkým s neochvejnou vierou, že Pán sa o ňu stará a vedie ju. Vedel by si hádam niekto predstaviť náš farský kostol bez nej? Veru ani nie...

A čo na svoj požehnaný vek deväťdesiat rokov hovorí oslávenkyňa? „Nie je to moja zásluha, je to Božia zásluha. Ďakujem všetkým, ktorí mi prajú dožiť sa tohto veku a nech ma Božia ruka ešte sprevádza pokiaľ bude jeho svätá vôľa. Pán Boh zaplat!“

Deväťdesiate narodeniny teta Elka oslávila nielen so svojimi najbližšími, ale hlavne ďakovnou nedeľnou svätou omšou 18. februára, teda deň pred svojimi narodeninami. Liturgiu sledovala netradične v lodi kostola na špeciálnom kresle namiesto dohľadania na chod omše zo sakristie. Myslím, že viacerým nám utkveli jej slová v príhovore, ktorý mala na záver omše. Rozhovorila sa o svojom detstve, o strate matky tesne pred prvým svätým prijímaním. Mala osem rokov, keď jej v roku 1936 zomrela mama, zanechajúc po sebe štyri deti: Vojtecha (15), Jozefa (11), Eleonóru (8) a Máriu (5). A prečo vlastne spomínala túto udalosť? Nechajme hovoriť tetu Elku: „Bol feriálny deň, chodila som do druhej triedy a mama sa priťažilo. Otec mi dal cedulku, aby som išla krstnej mame povedať, aby k nám rýchlo prišiel pán doktor. Býval tam, kde dnes Tanistrákoví. Pán doktor mal auto a predbehol ma domov a ja som cupitala. Dobodli sme sa so sestrou, že sa budeme hrať na verande. Naraz sestra začala plakať, pýtam sa jej: Prečo plačeš? Nepovedala nič. Len som sa pozrela do kuchyne a tam sa už pre mamu žehlili šaty do rakvy. Ešte štvrtok ma obliekli krstná mama do bielych šiat a tak ma nachystali, ako budem vyzerat' na prvé sväté prijímanie, aby som sa predstavila mame. Nemohla som ist' celkom blízko k nej, pretože mala tuberkulózu a tým ma chránili. Bol sviätodušný čas a sviätodušné pondelky sa vtedy sviätli. Mama zomrela v piatok a pohreb bol v nedeľu. Po pohrebe sme mali prvoprijímajúce deti prvú spoločnú spoveď. Na Veľkonočný pondelok bolo prvé sväté prijímanie, veľmi pršalo, len sa tak lialo. Nemohli sme ist' zo školy, ako bolo zvykom. Rodičia nás odprevadili do kostola a pamätám sa, že som stála od sakristie v prvom rade tretia. Ale ten pocit, že niekto je pri mne, to bola mama. Vyrastali sme ako sirotky za pomoci krstných rodičov. Túto stratu matky cítim až podnes, pretože odvtedy som nezacítala, čo je pohladenie.“ Myslím, že týmto silným životným príbehom a podelením sa oň so všetkými veriacimi, nám umožnila teta Elka hlbšie nazrieť do jej vnútra.

Teta Elka však dostala inú mamu – tú nebeskú, ktorej je zasvätený i náš kostol. V jej prítomnosti prebdela veľa hodín v modlitbe. Jej služba kostolníčky od roku 1950 dovoľuje dať i radu, ktorú dodala v závere svojho príhovoru: „Nebanujte za chvíľou, ktorú môžete obetovať pre Pána Boha v kostole. Ja za ňu nesmierne ďakujem Pánu Bohu!“ Nezabudla tak vyzdvihnúť i opomínanú skupinu žien, ktorá svoj sobotný čas venuje upratovaniu nášho chrámu, aby sme sa my ostatní v ňom mohli cítiť ako doma.

Teta Elka je druhá zľava, v čiernom, školský rok 1935/36.

Foto archív teta Elka

Pri spomínaní na svoj život sa teta Elka označila ako húževnatá, čo vyplývalo zo straty mamy a vedenia domácnosti, ktoré jej ako najstaršej dcéry prischlo. Už ako piatačka vedela šiť! V roku 1937 do farnosti Smolenice prichádzajú na pozvanie pána farára Šimúth Dcéry božskej lásky (Ľudovo nazývané marianky) a práve cez ich formovanie a aktivity sa zapája srdce malej Eleonóry, ktorá už ako 15 ročná chcela rozšíriť ich rady. Odchádza však najprv študovať na učiteľskú akadémiu vedenú uršulínkami, ktorú končí v roku 1949. Následne nastupuje do noviciátu k Dcéram božej lásky v Trnave na mieste, kde je dnešná poliklinika. Volí si meno Dolores. V roku 1950 však sestry berú preč, socialistický režim neúprosne zatvára domy a odváza rehoľníkov. Novicky evidované ako dorast sú rozpustené a odchádzajú domov. Teta Elka po návrate do rodných Smoleníc odmieta zamestnanie učiteľa. Vedela, že kvôli náboženskému presvedčeniu by ju vyhodili, pretože: „nebudem hovoriť, že Bob nie je, keď je.“ Prácu si našla v Chemolaku, kde zostala až do dôchodku a popri neustálych tlakoch a previerkach sa vyzbrojila silou, ktorú čerpala z Eucharistie. K práci v známej továrni pridala ešte jednu – tú v kostole. Pán Boh zaplat' za ňu i za Vás!

PRIPÁJAME BLAHOŽELANIA Z RÔZNYCH KÚTOV:

K deväťdesiatim narodeninám sa svojimi blahoželania-mi pripojila pani **Božena Gajdová** v mene celej našej farnosti: „K vašim deväťdesiatim narodeninám vám chceme vysloviť veľké Pán Boh zaplat' za vyše 50- ročnú službu v našom chráme Božej Matky i za evanjelizačné povzbudení! Modlitbu tichú šepkajú naše pery, požehnaj Otec nebeský, aj ty Nebeská Matka, tetu Elku dobrým zdravím, láskou, šťastím a požehnaním. Všetko čo najlepšie vieme, vám do ďalších rokov prajeme!“

Pán dekan **Peter Šimko** nezabudol dodať: „Tešíme sa s vami a sme vďační, čo ste urobili nielen pre toto miesto, ale vôbec pre Smolenice. Byť tu na pomoci, to je povolanie. Vy naozaj ste vo svojom srdci marianka, napriek tomu, že komunistický režim vošiel do života mnohých kňazov a sestier a nemohli pokračovať ďalej. Toto povolanie vo vás zostalo tým, že ste sa rozhodli zasvätiť svoj život Pánovi a tu ste našli svoje miesto pri Panne Márii, ktorej je zasvätený náš

kostol. Ďakujem vám veľmi za vašu službu, za vašu ochotu, za vašu pomoc pri pomoci nám kňazom. Nech Vám Pán dá veľa síl, Božích milostí, pokoja, radosti, aj múdrosti! Prajem vám všetko dobré, veľa ďalších rokov života aspoň k tej stovke.“

Stanislav Bukovan (správca farnosti v 1974-77): „Teta Elka bola za komunizmu nesmierne obetavá a nebojácna žena i napriek problémom, ktoré z toho mohla mať. Keď sme natierali strechy v čase môjho pôsobenia v Smoleniciach a ona robila v Chemolaku, tak som ju oslovil, aby sa technológov v podniku opýtala na správne namiešanie farieb potrebných na natieranie strechy. Urobila to a nebála sa, aj keď mohla mať z toho problémy. Keďže mala úžasnú dôveru ľudí, tak jej technológovia povedali, že napriek tomu, že všetky potrebné farby nemajú a niektoré sa ani v podniku nevyrobujú, sú ochotní ich namiešať, pokiaľ kúpia všetko potrebné v Prahe. Žasol som nad tým, akú mala dôveru. Tiež si spomínam, že v priebehu jedného sobotného doobedia sa podarilo obložiť všetky piliere v kostole, koľko bolo pilierov, toľko bolo stolárov – obložili, olištivali a kým zvonilo na obed, bolo všetko hotové. Teta Elka vybavila stolárov, všetko obehala. Bral som to tak, že ma takto chránila v tých časoch, aby sa mi nestalo nič zlé a aby som nemal problémy s režimom, pretože som bol sledovaný štátnou mocou. Teta Elka bola žena, ktorá vedela organizovať v tichosti a bola ženou činu, skromná a obetavá. Rád by som jej odkázal, že som vďačný za to, čo robila pre farnosť, pre veriacich a ako pomáhala aj mne. Obetujem za ňu svätú omšu a želám všetko dobré, aby ju dobrotivý Pán Boh štedro odmenil za jej dlhoročnú službu! A do Smoleníc posielam svoj pozdrav a požehnanie!

Patrik Bacigál (správca farnosti 2000-13): „Vek nášho života je sedemdesiat rokov a ak sme pri sile, osemdesiat.“ (Ž 90,10). Toľko sa píše v deväťdesiatom žalme – a toľko rokov života má za sebou aj „teta Elka“. Nedá sa do pár riadkov zhrnúť celý jej život, to by chcelo nájsť si čas, sadnúť si spolu a nechať rozprávať ju alebo ľudí, ktorí ju poznajú a prežili s ňou časť života. Niektorí sme mali takúto možnosť aj na jej oslave, kde časti jej života odhalili rehoľné sestry „mariánky“, ku ktorým mala veľmi blízko. Jej služba kostolníčky vo farskom kostole Narodenia Panny Márie v Smoleniciach k tomu akosi symbolicky patrí. Aj keď (ako každý) má aj ona svoje „muchy“, nemôžeme jej uprieť obetavosť pre službu Božiemu kráľovstvu v rôznych podobách. A tak Vám chceme vyprosovať do ďalšieho času Vášho života, ktorý Vám ešte „nadelí“ Všemohúci a Dobrotivý, Jeho požehnanie. Lebo keď Boh požehnáva, nedáva nám častokrát to, čo chceme my, ale vždy dáva to najlepšie.

Juraj Vittek: „Milá teta Elka! Ďakujem Vám za príklad Vášho života, ktorý mi dal lekciu, ako sa dá žiť v oddanosti Bohu a Cirkvi, v láske k Ježišovi, v každodennej službe blížnemu v Cirkvi, v jednoduchosti a veselosti srdca a tak byť šťastným! Prípomínate mi slová žalmu: Ešte aj v starobe budú prinášať ovocie, úrodní budú a plní sviežosti! Ďakujem Bohu, že mi doprial Vás stretnúť na mojej životnej ceste. Mám Vás rád! Nech Vám Pán dá vytrvalosť v dobrom až do konca, a nech On sám je Vašou odmenou!“

Tibor Sloboda: „Milá naša pani Elka - jubilantka, blahoželám Vám zo srdca a po rusínsky:
Mnohaja lit, blahaja lit,
mnohaja lit, blahaja lit.

Mnohaja, blahaja, mnohaja lita,
mnohaja blahaja lita!

Vo zdraviji, v spaseniji
mnohaja lit, blahaja lit,
mnohaja, blahaja.

Mnohaja, blahaja lita.

Som rád, za to, že ste (a myslím, že nie ja sám). Držte sa v Pánovi!

Kolektív upratovačiek a vekom najstarších speváčok: Elka, keď dieťa zostane bez matky, potrebuje sa o niečo oprieť. Keď si začala lepšie chápať, začala si hľadať, o čo sa oprieť. Našla si pomoc u Ježiša a Jeho Matky. Vodítkom Ti bol Ježiš v MAŠTALI, NA KRÍŽI a v EUCHARISTIÍ. Preto si všetky sily sústredila na to, aby jeho stánok - BOŽÍ CHRÁM - bol dôstojný, čistý a aby mohol denne živý prichádzať v najväčšej sláve a v prostredí, aké si zaslúži. Tomu si obetovala všetky sily až po dnešných deväťdesiat rokov Tvojho života. Prajeme Ti, aby Ti to PÁN vynahradil svojím požehnaním, milosťami a pomocou. Nech Ťa stále žehná a sprevádza žehnajúca ruka Božieho milosrdenstva a lásky a nech si pod ochranným plášťom Panny Márie.

Adela Pinčeková: „Milá teta Elka, rada sa pripájam ku všetkým Vaším gratulantom. Okrem iného, aj kvety Vás sprevádzali životom, ktoré ste s veľkou láskou a nežnosťou dávali na oltár. Chcem Vám poďakovať za čas, ktorý sme spolu trávili pri kvetinkách v našom kostole. Zo srdca Vám prajem, ako Vy vravíte, dobré nohy a zdravú myseľ a aby Vaše oči ešte dlho mohli obdivovať krásu a vôňu kvetov – taký malý dotyk Boha...“

K všetkým blahoželajúcim sa pripája i **redakčná rada Smolenického posla**. Prajeme našej tete Elke veľa Božieho požehnaní na každom kroku a ochranu Panny Márie!

Gratulácie spracovali Emília Bihariová a Dária Jajcayová

KRÍŽOVÁ CESTA V PODANÍ BIRMOVANCOV A PRVOPRIJÍMAJÚCICH DETÍ

IVANA ŠTIBRANÁ

Dospelosť, aj tá kresťanská, sa prejavuje aj tým, že dokážeme zdieľať s inými to, čo prežívame. Birmovanci pripravili ešte jeden evanjelizačný darček pre vás, čitateľov a farníkov. Podelili sa s nami o bezprostredné dojmy z krížovej cesty, ktorú zahrali na Kvetnú nedeľu.

Tomáš Sedlák, Ježiš

Obetoval som súť až v Košiciach. Podľa mňa to bola dobrá skúsenosť aj zážitok.

Viktória Kardošová, Panna Mária

Bola to veľká pocta hrať Pannu Máriu. Zahrať všetko bez smiechu, zo všetkou vážnosťou. Vžiť sa do tej role nebola úplne ľahká úloha. Ale našťastie som všetko zvládla a som veľmi rada aj za takúto skúsenosť. To celé skladanie z kríža a uloženie do lona, neviem si predstaviť, že by som to všetko mala naozaj zažiť a za Pannu Máriu naozaj veľmi obdivujem. Je to obrovský vzor dokonalosti a som rada, že práve ona je naša Matka. A určite vďaka tomuto som si celú krížovú cestu lepšie uvedomila. O čom to vlastne celé je, čo sa tam deje a aké je to veľmi silné.

Sebastian Szabo, Peter

Roľa Petra sa mi hrala dobre, nemal som s ním problém. Peter bol podľa mňa dobrý človek, nechcel zaprieť Ježiša, ale muselo sa to stať, lebo to bolo tak predpovedané.

Denis Bartek, Ján

Tak úloha nebolo ani taká ťažká, lebo som sa nemusel nič učiť. Roľa mi celkom sadla a priniesla mi priblíženie Ježišovho života, čo robil, a tak. Nikdy som sa nad tým tak nezamýšľal, že aký ťažký mal život. Táto aktivita bola celkom fajn. Niečo nové pre mňa, tak by som to zhodnotil.

Adam Birošík, Jakub Zebedejov a Šimon Cyrenejský

Šimon bol ochotný pomôcť aj keď išiel z poľa, kde celý deň pracoval, neváhal a pomohol. Takže si myslím, že bol dobrý človek. Bolo to fajn, aj keď zo začiatku som mal zmiešané pocity, aké to bude. Že to je zbytočné a podobne. Ale nakoniec to bolo fajn. Myslím, že máme každý aspoň dobrú skúsenosť a hlavne že sme sa viac spoznali ako len sedieť a počúvať prednášky. Náročné bolo sa zmieriť s tým, že sa to ide hrať aj keď sa nám nikomu nechcelo. Ale myslím, že všetko dopadlo fajn. Nakoniec sme všetci radi, že sme sa toho mohli zúčastniť. Prinieslo mi to novú skúsenosť s ľuďmi, s ktorými som sa poznal viac menej iba z videnia, zasmiali sme sa, aj sme boli v strese, ale hlavne nám to všetkým pomohlo v príprave na birmovku.

David Benca, Matúš

Zastával som veľmi dôležitú úlohu. Pocity boli rôzne a odvíjali sa hlavne podľa dejstva. Pri každej divadelnej hre herci majú trému tak ako ja, ale myslím si, že sme sa všetci s ňou popasovali. Dúfam, že sa naše malé znázornenie krížovej cesty páčilo všetkým ľuďom, ktorí si nás prišli pozrieť.

Boris Kužma, Jakub Alfejev

Zo začiatku, ako som sa dopočul o nápad, dramatisovanej krížovej cesty, som si nebol istý, že či tam chcem vôbec ísť, lebo som mal toho dosť, ale tak povedal som si, že skúsme to. Dal som tomu šancu a milo ma to prekvapilo. Možno keby som mal viac času a zobral si úlohu, s ktorou by sa dalo viac pohrať, tak by ma to asi viac bavilo, ale aj tak to bolo super. Krížovú cestu v rámci birmovky hodnotím ako jedno z príjemnejších ozvláštnení celej prípravy. Čiže za mňa super nápad.

Adam Sudin, Júda Tadeáš

Úloha apoštola sa mi hrala dobre a myslím si, že krížovú cestu sme zvládli veľmi dobre. Nácviky išli bez problémov, nebolo to nič zložité.

Erik Daniš, Bartolomej

Bolo mi ct'ou hrať jedného z apoštolov. Bol som rád, keď som

sa to dozvedel. Náročné nebolo nič, iba tréna pred ľuďmi. Páčilo sa mi, že sme mali dobové oblečenie.

Andrej Žák, Ondrej

Hralo sa mi dobre vďaka dobrému kolektívu a so svojou rolou som bol spokojný.

Adam Jurovatý, Judáš

Naša krížová cesta sa v nedeľu dost' podarila a mne sa v konečnom dôsledku páčila. Ale myslím si, že tú prvú časť, kde sme hráli tie scény (ešte pred pantomímou) niektorí moc nepochopili.

Adam Lančarič, 1. veľkňaz

Ale áno podarilo sa mi stotožniť aj s negatívnou rolou....teda snažil som sa. Mal som také zmiešané pocity. Nejak som sa do toho vžil a už to išlo.

Juraj Piecka, vojak

To že som mal na starosti malých vojakov bolo v poriadku, som na to zvyknutý. Naučilo ma to trpezlivosti a spolupráci s ostatnými. Bola to skúsenosť s prezentáciou na verejnosti.

Laura Repová, starostlivosť o deti, spev, 1. slúžka

Áno, snažila som sa pomôcť ako sa len dalo. Bola to nová skúsenosť. Vystupovanie pred ľuďmi ma vždy desilo, aj keď som mala ako slúžka povedať len jednu vetu. Navonok to možno vyzeralo, že som v pohode, ale vo vnútri som zvädzala t'azký boj, aby som aj tú jednu vetu zo seba dostala. Práca s deťmi ma bavila, aj keď nie vždy poslúchali, boli však šikovní a som rada, že to tak skvele zvládli. Čo som sa naučila pri tejto aktivite, bolo prekonávanie samej seba a trpezlivosť pri práci s deťmi.

Simona Remenárová, 2. slúžka

Hralo sa mi skvele. Úloha slúžky mi celkom sadla. Bola to podľa mňa skvelá a taká živšia krížová cesta. Veľmi sa mi to páčilo. A že sa toľko ľudí prišlo pozrieť, to ma fakt potešilo. A myslím si, že krížová cesta viac zblížila nás birmovancov.

Martina Štíbraná, 3. slúžka

Taaak, povedala by som, že som sa až tak s tou rolou nemala šancu stotožniť, keďže mojou rolou bola slúžka a povedala som jednu vetu. Ale nebola náročná, a to sa mi na nej páčilo.

Terézia Repová, Mária Magdaléna

Mária Magdaléna bola podľa mňa silná žena a obdivujem ju za to, že odkedy spoznala Ježiša, vydržala pri ňom stáť až do jeho poslednej chvíle. Videla ho strašne trpieť a zomierať a v duchu trpela s ním. Týmto predstavením si viac uvedomujem, čo všetko pre nás Ježiš obetoval.

Kristína Jeleňová, Veronika

Veronika bola podľa mňa pozorná a obetavá. Táto skúsenosť mi pomohla, aby som bola k ľuďom milšia.

Katarína Žáková, technická podpora

Mám radšej praktické úlohy. Krížová cesta sa mi páčila. Dobře to bolo spracované, aj sme sa pri skúškach zabavili.

Lucia Skalická, rekvizity

Mne vyhovujú skôr tie praktické úlohy a na tomto podujatí sa mi páčilo, ako sme sa snažili a dokázali spolupracovať. Celkovo sa mi naše spracovanie krížovej cesty veľmi páčilo.

Lucia Lapšanská, lektorka, spev

Celkom ma prekvapilo, že sa všetci naučili svoje texty. So svojou úlohou som bola spokojná.

Lucia Lančaričová, pantomíma

Veľmi dobre sa mi hrala táto postava, pretože som vlastne celú krížovú cestu prešla s Ježišom - všetky jeho pády, pomoc od rôznych ľudí, atď. Asi najviac náročné boli pády, pretože presne pri nich som si uvedomovala, aké ťažké to mal Ježiš, keď niesol ťarchu našich hriechov a 3-krát padol pod krížom. Padala som s ním, pomáhala mu a hrala som vlastne tiež alebo pochod Ježiša zo života do smrti. Bola to dobrá skúsenosť a určite by som si to ešte rada zopakovala.

Lenka Hirnerová, pantomíma

Najdramatickejšia časť bola pre mňa odsúdenie Ježiša na smrť a intenzívny okamžik asi samotné ukrižovanie Ježiša (aj napriek tomu, že pri ukrižovaní sme nehrali žiadnu scénu).

Petra Cuninková, pantomíma

Moje účinkovanie v krížovej ceste mi pomohlo lepšie pochopiť a precítiť Ježišovo utrpenie. Pri každom zastavení som premýšľala ako byť lepšia a vnímavejšia k druhým ľuďom.

Lívia Srdošová, plačúca žena, spev

Páčilo sa mi to.

Emma Mrázová, plačúca žena, spev

Tak mne sa hralo celkom ľahko, lebo som nemala moc ťažkú rolu (plačúca žena) a v podstate som nič nerobila. Zahrala by som si aj niečo iné. Ale celkový dojem aj z vystúpenia bol pozitívny. Páčilo sa mi na tom, že sme dali všetci sily dokopy a vzniklo z toho toto a bola to aj celkom zábava. Bavilo ma to.

Viktória Orlická, plačúca žena

S úlohou plačúcej ženy som sa stotožnila hneď, ale to neznamená, že v mojom skutočnom živote ma často niečo dojde k slzám, práve naopak som veľmi pozitívny a usmievavý človek.

Natália Lapšanská, lektorka, spev

Hodnotím pozitívne a som veľmi rada, že som sa mohla zúčastniť.

Kristína Slovákova, lektorka, spev

Dojmy mám skvelé. Bolo to úžasné ako dokázali chalani podať tak skvelý herecký výkon a ako vytrvali a pracovali na tom. Pri tom mohli kľudne robiť veľa iných vecí, ale oni sa pripravovali a chodili na skúšky. Podľa mňa naozaj veľmi milo potešili publikum a páčilo sa mi prosto všetko.

Miriám Vyrvová, Pud, spev

Pre mňa bolo prínosné to, že som viac vnímala dôležitosť krížovej cesty a uvedomila si, že to nie je iba o Ježišovi, ale týka sa to každého z nás. V každom zastavení je istá sila, ktorá ma povzbudila a motivovala, aby som sa stala lepším človekom. Celkovo vnímam dramaturgiu pozitívne a do podobných aktivít by som zapojila aj mladšie ročníky.

Silvia Obúlaná, lektorka, spev

Podľa mňa to bolo super! Určite to bolo zaujímavejšie ako klasická krížová cesta. Tú sa často iba odmodlíme, ale teraz sme mali všetci podľa mňa príležitosť si uvedomiť o čom to celé bolo a viac si to predstavovať a vcítiť sa do toho. Ja som si to užila. Som za to rada, všetko bolo úplne super navrhnuté, nachystané. Rozprávala som sa aj s našimi a tým sa to páčilo. Takže za mňa to bolo veľmi fajn!!!

Michaela Horváthová, Pud, spev

Hodnotím to úplne super. Dobre, že sme sa do toho zapojili. Uvedomili sme si aký bol pre Pána ťažký kríž a všetky tie krivdy. Všetci ako sme tam boli, by sme to vzdali, ale Ježiš to nevzdal a išiel ďalej. Takže je načase, aby sme si uvedomili, čo pre nás Ježiš vytrpel. Budem v dobrom spomínať, ale bol tam aj stres, aj keď som len spievala. Takže klobúk dole Sebovi a Tomášovi.

Ďalej účinkovali: Filip Remenár, Michal Jalonský, Jozef Murár, Michal Zvonár, Petra Burínová, Sabína Smolková, Diana Šoková, Alžbeta Oravcová, Dajana Zvonárová, Klára Beluská, Diana Velichová, David Rábara, Richard Kotúč, Samuel Hodulík, Daniel Janurík, Lukáš Vajsábel, Ema Rábarová, Natália Korytárová, Karolína Hrkeľová, Veronika Ontkocová, Vanessa Pobjecká, Viktória Bedeová, Patrícia Štibraná.

Pri príprave krížovej cesty nám pomohli aj rodičia birmovancov. Mamy pomohli pripraviť deťom kostýmy. Andrej Lančarič zabezpečil fotenie, aby sme mali tieto okamihy zachované. Najnáročnejšia úloha bola príprava kríža v životnej veľkosti. Podarilo sa to naozaj vynikajúco. Pomohol nám Peter Kardoš. Vyrobil kríž a podelil sa s nami aj o tieto postrehy z prípravy aj prežívania toho, čo znamená byť otcom alebo matkou: „V prvom rade kríž na takú akciu musel spĺňať požiadavky veľkosti, aby nebol ťažký, bez triesok a ostrých hrán, samostatne stojaci, ale aj prenosný. Takže výsledok sme mohli vidieť. Pri jeho výrobe sa mi prelínali dva pohľady: Kríž ako nástroj bolesti (keď som ho skúšal) a kríž ako symbol spásy (keď som naň pozeral). Tieto dve skutočnosti sa stretli v Kríži. Je to ozaj tajomstvo. V rodičovstve je prvoradá láska. Ale kríž je neoddeliteľnou súčasťou lásky. Som rád, že Ježiš prešiel túto cestu s krížom až dokonca. Často vnímam rôzne kríže, ktoré musím niesť na svojich pleciach. Ale pri pohľade na kríž, čo je na stene, dá mi to silu pokračovať. Ved' je to opäť láska, ktorá to zvládne. Ježiš tiež kríž neodhodil. Na tomto svete je teda kríž súčasťou života. Keď ho dokážeme prijať, vieme sa zaprieti, odpustiť, zabudnúť ist' odznova... a to je znova láska.“

Ďakujeme všetkým za pomoc!

Foto Andrej Lančarič

STRETNUTIE ANJELOV STRÁŽNYCH U BOHA

MARIANNA HUDCOVIČOVÁ

Bola sobota poobede, slniečko svietilo a anjeli strážni sa ako každú sobotu stretli s Pánom Bohom, aby mu porozprávali ako sa darí deťom na Zemi.

„Pekne Vás pozdravujem, priatelia moji. Ako sa majú deťúrence na Zemi?“ opýtal sa Boh. Začal Martinkov anjel strážny: „Deti si sťažujú, ako si si určite Pane Bože všimol, že majú veľa učenia. Niektoré z nich sa každý deň modlia, aby už boli prázdniny.“ „Áno, počúvam to každý večer.“ hovorí Pán Boh. „Radšej by sa šli bicyklovať a hrať futbal ako písať domáce úlohy.“ „Avšak nikto múdry z neba nespadol.“ dodal Peťkov anjel strážny. „A učenie nemusí byť mučenie, ale aj zábava.“ Tamarkin anjel strážny sa chytá za hlavu: „ Tá moja Tamarka neusedí, vyrušuje v kostole, pobehuje. Predstav si, že by sa takto správala v škole cez hodinu. Pani učiteľka by jej hneď dala poznámku.“ Pán Boh sa zamyslel a poradil Tamarkinmu anjelovi strážcovi: „Tamarka má rodičov, ktorí sú jej sprievodcovia na ceste životom. Tí by ju mali v dobroprajnej láske poučiť, ako sa má správať. Ak je to nutné, treba ju aj napomenúť, poukázať na nevhodné správanie a motivovať ju správnym smerom.“ Pán Boh ďalej pokračoval: „Anjeli moji milí, ďakujem Vám, že sa takto staráte o zverené deti a snažíte sa im , čo najviac pomôcť. Kiežby sa vám deti viac prihovárali, prosili o ochranu a pomoc. Takže stretneme sa zase o týždeň a som zvedavý na vaše správy.“

POZNAŤ BOHA A ROBIŤ HO ZNÁMYM

ELIŠKA DOBŠOVIČOVÁ

Božieho hlasu, ako základ osobného vzťahu s Bohom a aj nasledujúcej služby. Hlavne na konci DTS sme videli výsledky toho, čo Pán v nás konal v tomto čase aj vďaka osobnému vedeniu študentov lídra počas one-to-one a prostredníctvom prorociev, ktoré sme dostali nie len pri príchode, ale tiež priebežne počas školy.

z minulosti, aby mohol priniesť svetlo do budúcnosti.

V decembri sme sa po dlhom cestovaní niekoľkými lietadlami dostali do Indie. Bývali sme postupne na troch miestach: vo Visagu, v Sricaculum a v Pondicherry. Našou úlohou bolo byť vždy pripravení so svojim svedectvom, vyučovaním, povzbudením, tancom a scénkou, ktoré sme si nacvičili ešte doma, pretože organizácia v Indii bola často na poslednú chvíľu. Navštívili sme viacero zborov, slumov s najbiednejšími životnými podmienkami, detské domovy, katolícke kláštory, zariadenia pre starostlivosť o nevyliciteľne chorých. Zúčastnili sme sa viacero pouličných evanjelizácií. Dokonca k nám na modlitbu prichádzali aj rehoľné sestry v kláštoroch. Chodili sme na návštevy po domoch do rodín s hinduistickým, ale aj kresťanským pozadím a modlili sme sa za ich potreby v rodine, často aj za ich uzdravenie či oslobodenie. Bez ohľadu na ich vierovyznanie, vždy sme vnímali ich otvorenosť pre to, čo chcel Boh konať a často nás prekvapoval.

Raz sme sa dostali do katolíckej rodiny, kde nám pani domu povedala svoje úmysly za jej deti a ich rodiny. Keď sme sa domodlili, vnímali sme, že viera tejto ženy je veľká a Boh určite chce konať viac v jej živote. Tak som sa spýtala, či nemá nejaký zdravotný problém a priznala bolesť v chrbte. Ako sa v Indii patrí, iba dievčatá položili na ňu ruky a všetci sme sa krátko modlili. Keď sme sa potom spýtali ako sa cíti, svedčila, že bolesť nie len odišla, ale cítila na tom mieste v chrbte, akoby jej niekto trikrát spravil znak kríža a my sme vedeli, že nikto z nás to nebol.

Popri všetkej službe sme často museli bojovať aj s chorobami. Keďže ich domáce jedlo bolo pre nás vždy výhodnejšie, takže zo začiatku sme nejedli nič iné. Ale po nejakom čase sme pochopili, že popri zbraniach duchovného boja aj také arašidové maslo na raňajky je Boží dar a môže nám vylepšiť celý deň.

Na záver, čo som sa teda naučila? Zažila som neopakovateľný život v ekumenickej komunite, kde sa otvorili aj sporné otázky medzi protestantmi a katolíckmi, ale nikdy som sa ako katolíčka necítila ukrivdená, práve naopak. Navyše sme počuli aj o hebrejskej perspektíve na Bibliu, čo ma naštartovalo do čítania Tóry (5 Mojžišových kníh) a tiež mi položilo nový základ na pochopenie Nového zákona. Zistila som, že šíriť evanjelium spasenia nestačí, pretože práve evanjelium o kráľovstve nám dáva širší obraz o tom, kto sme, pretože sme tu a aké je moje poslanie. Bol to čas, keď som sa učila nanovo počúvať Boží hlas a žiť v Duchu. Zažili sme uzdravenia, kedy Boh posúval naše hranice viery a očakávaní, kedy slepí videli a hluchí počuli. Pán vo mne často búral staré múry, aby mohol vybudovať niečo úplne nové, o čom sa mi ani nesnívalo a vždy to stálo za to! Pretože Boh je živý a dobrý, aleluja!

Jeden deň ráno, po štátniciach, keď som si čítala Sväté písmo, natrafila som na zaujímavé miesto v knihe Exodus. Boh tu Izraelitom hovoril o tom, aby mu odovzdali siedmy rok a neobrábali pôdu. Mali ju nechať oddýchnuť s dôverou, že Boh im dá vždy dostatok. Moja automatická otázka bola, čo to znamená pre mňa? A celkom to zapadlo do mojej situácie, keď som práve ukončila 6. ročné štúdium na VŠ, dať Bohu „šabatický rok“. Už nejaký čas bolo mojim snom odísť na misiu, aby som sa mohla viac zamerať na skutočný cieľ v mojom živote a medicína tak mohla byť v budúcnosti iba mojim prostriedkom pri šírení Božieho kráľovstva. Pred tromi rokmi som počula o YWAMe, keď som stretla Ada de Bruina (známy na Slovensku aj vďaka projektu 7 vrchov), ale nechcela som prerušovať štúdium. Vždy som však hľadala správny čas. No teraz mi chýbali peniaze a dokonca sa mi rysovala aj veľmi lákavá ponuka práce, ktorá by sa ťažko odmietala. No Pán sa postaral o peniaze aj okolnosti a na promócie som dostala presne toľko, koľko mi chýbalo na túto školu. Tak som už nemohla neísť.

V septembri som nastúpila na učenicú školu cez YWAM na Slovensku. YWAM (slovensky „vaj-ve-m“, Youth With a Mission – Mládež s misiou, www.ywam.sk) je medzinárodné dobrovoľnícke hnutie kresťanov z rôznych prostredí, kultúr a kresťanských tradícií, ktoré je v súčasnosti aktívne vo viac ako 180 krajinách sveta a počet ich pracovníkov presiahol 18000. Poslaním YWAMákov je poznať Boha a robiť ho známym („to know God and make him known“) s priestorom pre nové vize a hľadanie nových spôsobov na zasiahanie životov prostredníctvom vzdelávania, evanjelizácie a pomoci ľuďom v núdzi. Pri vzniku v roku 1960 bolo hlavnou náplňou poskytovať mladým ľuďom príležitosť slúžiť s Kristovou láskou presne tak, ako nám to Ježiš hovorí v evanjeliu podľa Marka 16:15. Hoci aj dnes sa YWAM naďalej zameriava prevažne na mládež, jeho členmi sú už ľudia v takmer každom veku.

Témou tejto DTS (Discipleship training school) bolo „Intimita s Otcom a krácanie v nadprirodzenom“. Absolvovali sme 3 mesiace školy doma, v centre v Lučatíne (dedinka pri Banskej Bystrici) a 2 mesiace na misii v zahraničí (dva týždne v Európe a 6 týždňov v Indii).

V prvej časti sme mali prednášky hostí z celého sveta na viaceré témy s praktickou aplikáciou na záver vyučovania. Kľúčovou témou pre viacerých bolo práve Počúvanie

Súčasťou prípravy na misiu v Indii boli aj malé miestne výjazdy v Banskej Bystrici a na okolí. Boli sme pri organizovaní kajúcej tržny alebo Modlitby za odpustenie v Banskej Bystrici. Navštívili sme niekoľko domovov dôchodcov, kde ľudia na sklonku svojho života odovzdali svoj život Ježišovi. Išli sme na základnú školu a snažili sa šíriť Božiu lásku krátkym prestavením, hrami a rozhovormi s deťmi. Naša viera rástla tiež počas návštev v rómnych osadách, kde sme videli otvorenosť ľudí pre modlitbu a uzdravenia. Zažili sme evanjelizáciu na námestí mesta a v obchodnom centre a videli sme, že naozaj Boh túži prehovárať cez nás hoci aj neznámym ľuďom. Ale ak mám byť úprimná, veľké nádeje som v mojom prípade tejto aktivite nekladala. Nie som predsa extrovert, aby som sa prihovárala cudzím ľuďom na ulici, dokonca sama nemusím, keď ma chce v meste niekto na ulici zastaviť a podať mi hoci len leták. Ale skúsila som to. Najprv sme si od Boha pýtali, koho konkrétne máme stretnúť a čo mu chce On sám povedať. Mne prišlo na myseľ mladé dievča. Potom sme vyšli na námestie. Na začiatku som len sledovala dievčatá prechádzajúce okolo mňa, ale netušila som, ktorá presne to je. Čas bežal a už sme mali pomaly končiť, keď som si povedala, musím to skúsiť. Vyšla som k jednému mladému dievčatku a nesmelo som jej povedala: „Ahoj! Prepáč, nerobím to bežne, ale viem, že ti Boh hovorí: Si krásna!“ Ona sa zastavila a so skleným pohľadom mi povedala, že to potrebovala počuť. Chvíľu sme sa rozprávali, modlili sme sa a vďaka sme sa rozlúčili. Inokedy sa zasa jedna naša skupinka začala rozprávať s neznámou pani na ulici. Jedna členka nášho tímu pocítila vo svojej taške zvláštne pohyby, tak si skontrolovala telefón, ale zistila, že ho v taške ani nemá, takže ho ani nemohla cítiť. V taške mala iba peňaženku, otvorila ju a vnímala, že by tých 20 Eur mala darovať. Podala teda tieto peniaze dáme pred sebou a ona sa hneď na to rozplakala. Už nejakú dobu ju trápila jej finančná situácia a teraz cítila, že Boh je s ňou a On sa o ňu postará.

Samotná misia prebiehala najprv v Budapešti (Maďarsko), v Cluj (Rumunsko) a v Craiovej (Rumunsko), kde sme prišli slúžiť vedúcim YWAM báz prorokovaním. Na každého človeka alebo manželský pár sme mali asi 45 minút. Niektoré dni sme slúžili aj 7 hodín, ale aj napriek únave skúsenosť stála za to. Bolo skvelé vidieť ako Boh prehovára ľuďom tam, kde to potrebujú počuť, ako nám dáva slovo poznania

V ROKU 2018 PRIPADÁ VEĽKÁ NOC NA 1. APRÍLA, TAK AKO V ROKU 1945

ELEONÓRA ČURAJOVÁ

Rok 1945, Veľkonočná nedeľa

Spomínam si, že práve 1. apríla, teda na Veľkonočnú nedeľu, začínal aj cez našu obec prechádzať front. Čo to znamená? Nemecké komando bolo aj v našej škole – v hornej triede na 2. poschodí. Počas vyučovania sme ako žiaci nepocítili, že sú tam nemeckí vojaci. Riaditeľom bol toho času Vojtech Chudoba, môj krstný otec. Učiteľský byt mal na dosah ruky (teraz je značne zdevastovaný). Iba po vyučovaní, keď som išla po vodu na školský dvor, som videla cvičiť vojakov ako sa presúvali po školskom dvore. Pri studni bolo aj trocha blato, práve vtedy im veliteľ aj do toho blata zavelil. Ľudia sa pripravovali na veľkonočné sviatky. Tak ako bolo zvykom. Varilo sa, pieklo, chystal sa veľkonočný baránok.

V nedeľu skoro ráno sme išli na siedmu hodinu do kostola, aby sme mali požehnaného veľkonočného baránka na jedenie. Cestou prechádzali vojaci na konských povozoch. Vraj to boli rumunskí vojaci pod nemeckým komandom. Klusali smerom na Trstín. Ukazovali nám, aby sme im dali jesť.

Keď sme sa vrátili z kostola, nemeckí vojaci už opúšťali školu. Vzápätí prišli ďalší nemeckí vojaci. V škole bol aj lazaret. Okolo poludnia mladí chlapi cca 17-roční vojaci vykladali pancierové päste a opierali ich o múr. Ponúkali nám (mne i sestre) v krabičkách čokoládu. Či si mysleli, že ju už nebudú potrebovať? Oficiér, ktorý sa bol trocha osviežiť v byte, zaraz zavelil a chytré odchádzali smerom na Trstín.

Litánie v kostole už neboli. Atmosféra bola napätá. Lietadlá krúžili ponad dedinu a okolo zákopov pod Duršplacom. Šla som si domov zobrať kufriček s oblečením a vybrala som sa do hôr, kam išli aj niektorí ľudia. Šla som aj ja. Krstný otec zostal varovať školu, sestra Mária ostala s ním, krstná mama išla oproti k Počuchovým. Otec bol doma, dedko bol v pivnici, sedel a varoval dobytok, dve kravičky. Teta Štefka zobrali požíveň a išli tiež do hôr. Usadili sme sa v Panšule smerom ako

sa ide do Hlboče. Na podvečer prišli aj dedko Mruškovič s vozom, ktorý ťahal dve kravičky. Na voze mali slamenú podstielku a perinu a v nej nevestu s malým novorodencom – asi Viliamom – a čerstvo narodené teliatko a aj niektoré z malých detí (dedko Mruškovič bývali oproti Jamníkovým, kde bývali Hejnárovi a Bittarovskí). Mruškovičovi mali maštal na konci stavania. Byt mali priečne, poniže Hejnárových.

Prvú noc sme prežili v Panšule. Počasie bolo teplé. Ráno sme sa podaktorí vybrali smerom späť.

Veľkonočný pondelok

Oproti štyrom rezervoárom sme stretli pána farára Cvičelu s pánom kaplánom Zemanom. V lesíku oproti štyrom rezervoárom odslúžili svätú omšu. Ich kufriček a môj boli obetný stôl. Začali prestrely smerom na zámok. Svätá omša sa skončila. Vdp. kaplán išiel otvoriť kostol a zobrať cibórium, bohostánok i kostol nechal otvorený. Stadiaľto sme sa vybrali do

Ruský tank v Smoleniciach v roku 1945. Zdroj: Štefan Jastrabik, Smolenice

Blatnára cez Vlčiareň. Tam sme už našli rodinu Františka Anettu, ktorý mal početnejšiu rodinu. Mal urobený stan – voštenú plachtu. Okrem svojej rodiny ratoval aj sestričky marianky, ktoré boli v civile, mali oblečené kabáty, šatky na hlavách – sestru Angelu, Inocenciu, Bernadetu Zábojníkovú, sestru Otíliu, Karmelínu, atď.

Do kostola sa prišiel schovať Viktorko Hubinský. Pracoval na lesnom závode ako doručovateľ pošty. Mal len jednu ruku, vždy bol usmiaty a vo vrecku má-

val cukríky. Keď ho deti videli, vždy s ním bežali a pýtali si ich. On ich s radosťou obdaroval. V kostole sa ukryl do spovednice, kde ho vojaci objavili. Mysleli si, že je to nebezpečný človek a zastrelili ho. Môj otec mal za úlohu zbierať mŕtvych vojakov a tak aj toho Rusa v Blatnáku doviezol do Kočínov a tak som to mala možnosť vidieť. Na úteku nemeckí vojaci podpálili celý objekt hostinca Kočiových. Aj v dolnom majeri, kde boli švajčiarske kravy. Aj ten objekt bol podpálený.

Vedľa stanu pána Anettu stál voz s peknými koňmi, parca Júliusa Kočího. Vdp. Cvičela boli tam s nami. Pani Jastrabíková mala na rukách bábätko v perinke. Naraz sa tam objavil na koni zúrivy kozák a chcel od pána Kočího vyhandlovať svojho koňa za jedného z jeho. Bolo dosť náročné, vysvetliť, že jeho dva kone sú na seba zvyknuté a jeho kôň je samostatný a zvyknutý na jeho povel. Naraz mu padla do očí pani Jastrabíková. Nedbal na to, že má v náručí dieťa, on chcel „ženku“.

Lamentácie pani Jastrabíkovej nepomáhali. Až pani Kočíová, staršia žena, sa podujala, že ona sa obetuje. A už podišli opodiaľ od nás, a v tom dofrčal ďalší kozák a hneď mu ľudia tlmočili, že soldat zobral „ženku“ a ukazovali mu smer. A on cvakom za ním. Na fleku ho odpravil a pani Kočíovú zachránil.

Boli aj prestrelky, ale nikomu sa nič nestalo. Z Blatnáka asi popoludní sme sa pobrali smerom na Jahodník – Škarbák. Nocovali sme nasáčkova-

ní v jednej z troch budov – reštaurácii v sede na kufri. Ráno sme sa pohli, že ideme domov. Šli sme poza humny. Prídeme asi po Mrázové humno, keď tu bomba padla na Suchánov dom. Tak sme sa vrátili a požiadali sme Pinkasových v Zaláznach o nocľah. Bolo nás tam tiež dosť, štyri deti, jeden kojenec. Napokon boli radi, ináč by sa Rusi ubytovali v izbách.

V piatok sme došli na hlavnú ulicu pred školou. Postretali sme sa už u krstných. V obývačke bol ruský ofi-

cier, fešák a mal pohľadnú ženu. Vymenil ho ďalší oficer. My sme spali v kuchyni na dlážke. Pohľad do dediny bol hrozný. Pred Hečkovými ležal mŕtvy kôň, nebolo elektriny, lebo boli pováľané elektrické stĺpy. Na chodníku pri uličke bol tank, pred farou bol tank. Domy od Bublávkových až po terajší čínsky obchod boli zhoreté. Pán Križan bol u Nováka v pivnici. Išiel sa pozrieť, ako to vyzerá u nich (v súčasnosti žije v dome jeho vnučka Milada Oriškovičová). Keď sa išiel pozrieť na včelín, zasiahla ho bomba a zabila ho.

Vojaci nás nútili čistiť zemiaky pre kuchyňu, čomu sme sa vyhýbali. Ruských vojakov interesovali hodinky – „časy“. Mali aj štvoro na rukách. A tiež bicykle. Bicyklovali sa aj na ráfoch. U Klírových mali splachovacie WC. Tomu sa čudovali. „charoša studnička – len voda bystro tečie“. Postupne sa ľudia spamätávali a vžívali sa do novej reality. Situácia sa konsolidovala, k moci sa dostávali komunisti, náboženský život bol potlačovaný. O päť rokov tu bola likvidácia mužských a ženských kláštorov (14. apríla 1950 a 29. augusta 1950).

ODPORÚČAM TI TÚTO KNIHU MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Max Kašparů: Nebudem hrať divadlo pred Božou tvárou Vydavateľ: BeneMedia

Malá, útlá knižka o známom psychiatrovi, kňazovi Maxovi Kašparu, prináša príjemné a zaujímavé čítanie. Mnohí ho poznáme ešte ako diakona. V rozhovore s redaktorom M. Lyžičiarom rozpráva ako sa z neho stal gréckokatolícky kňaz, o tom ako sa vôbec nemusel narodiť, o časoch školských štúdií, o svojich pracovných začiatkoch na Slovensku alebo aj o rybárčení. Dozviete sa, čo ho zaujíma, prečo nechcel byť zubárom, o jeho skúsenostiach s hypnózou, alebo aké je to v psychiatrickej ambulancii. Kniha ponúka aj rady do života, ako sa oženil a čo ho naučilo manželstvo, pár rodičovských postrehov, prečo dovolenkovat' aspoň 14 dní a hlavne, aké dôležité je byť normálny. Nájdete tu nielen prierez jeho životom, ale aj užitočné rady lekára, psychiatra a kňaza. Ak chcete o tomto zaujímavom človeku ešte niečo vedieť, v tejto knižke vám to povie.

S IMPRIMATUR, ČI BEZ NEHO? ZUZANA HODULÍKOVÁ

Tí, ktorí radi a veľa čítajú si už možno položili otázku aké knihy s náboženskou tematikou sú pre nás kresťanov - katolíkov „bezpečné“. Je to dôležitá otázka, pretože je veľmi dôležité, aby sme v našej viere neustále rástli a k tomu nám napomáha, okrem iného, aj literatúra. Kedy však treba byť opatrní a čo nám dáva záruku, že prijímame informácie v súlade s učením Cirkvi

V súčasnosti existuje veľa internetových obchodov a sme zaplavení veľkým výberom kníh zaoberajúcimi sa rôznymi oblastami nášho života. Už pri jednej téme sa nám ponúka nespočetné množstvo kníh. Ako si však máme správne vybrať z takého množstva? Ide totiž o knihy od rôznych autorov, nie sú to len kňazi či iné zasvätené osoby.

Túto problematiku upravuje Kódex kánonického práva v kánonoch 822 – 832, ktoré sa týkajú hromadných oznamovacích prostriedkov, vrátane kníh - ide najmä o knihy, ktoré sú prekladom Biblie, liturgické knihy, modlitebné knihy, katechizmy či ďalšie knihy týkajúce sa vierouky a morálky

Takou pomôckou by nám mohli byť knihy, ktoré obsahujú výraz imprimatur. Môžeme ho nájsť na úvodných stránkach knihy medzi informáciami o vydavateľstve, ktoré vydalo uvedenú knihu a pod..

Čo tento výraz znamená? Imprimatur je latinské slovo, ktorého doslovný preklad znie „nech sa tlačí“. Ide o súhlas (povolenie) publikovať knihu, ktorá sa zaoberá témou viery alebo mravov. Toto povolenie má za cieľ,

aby čitateľ, ktorý vezme do ruky knihu o viere alebo o náuke Cirkvi v oblasti mravov, mal istotu, že to, čo sa v nej dočíta, je v súlade s učením Cirkvi. Imprimatur udeľuje diecézny biskup alebo generálny vikár diecézy, v ktorej má bydlisko autor knihy. Aby kniha mohla dostať povolenie imprimatur, musí ju preštudovať poverený odborník (cenzor) a potvrdiť, že v nej nenašiel nič, čo by odporovalo učeniu Cirkvi. Toto potvrdenie (kladné ohodnotenie) sa volá nihil obstat (skrátaná verzia výrazu: nihil obstant quominus imprimatur, čo v latinčine znamená „nič neprekáža (tomu, aby sa vytlačilo)“. Ide teda o akýsi dvojstupňový proces kontroly (cenzúry, v pozitívnom zmysle slova).

Ak ste v knihe našli uvedené imprimatur, meno autority, ktorá ho udelila, a dátum, kedy bolo povolenie udelené, nájdete tam aj nihil obstat a meno odborníka (cenzora), ktorý pred publikovaním preštudoval celý text a potvrdil jeho správnosť. V takom prípade vám nič nebráni, aby ste sa s chuťou pustili do jej čítania.

Ak niektorá kniha, ktorá sa obsahom dotýka otázok viery alebo mravov, nemá imprimatur, znamená to, že neprešla zmieneným procesom, a preto nie je záruka, že to, čo sa v nej píše, sa zhoduje s tým, čo Cirkev ohlasuje. Preto je namieste opatrnosť pri výbere kníh, ktoré nám majú pomáhať spoznávať evanjelium Ježiša Krista. Prajem vám čas na čítanie a správnu voľbu takých kníh, ktoré nás duchovne obohatia a pomôžu nám bezpečne rásť v našej viere.

NA ROZLÚČKU

Júlia Rakovská

(venované Jozefovi B. + 2. 2. 2018)

Niekedy málo vie byť veľá,
keď stelesnená dobrota
rukami pána učiteľa
obracia stránky života.
Oblohe ostrý osten zimy
posledný gombík odopol,
padajú vločky a dni s nimi
premieňajú sa na popol.
Kompasom hľadal večnú krásu,
kied sa jej znova naučím.
Prosím Ťa, múdry Správca času,
obdar ho svojim náručím.

Krsty:

Jakub Kučera -

17.12.2017

Agáta Holásková – 6.1.2018

Miriám Ontkocová – 7.1.2018

Laura Tkáčová – 14.1.2018

Amélia Knapová – 14.1.2018

Tobias Černický – 21.1.2018

Tereza Hajičková – 28.1.2018

Tamia Lisická – 11.2.2018

Diana Konečná – 25.3.2018

Sobáše:

Peter Hornák (Piešťany) a Ľubica

Brázdovičová (Smolenice) –

25.11.2017

STATISTIKY

PETER ŠIMKO

Pohreby:

FMiroslav Levársky – 25.12.2017
(1948)

Jakub Kulíšek – 30.12.2017 (1963)

Ladislav Pekara – 3.1.2018 (1953)

Jozef Bublávek – 5.2.2018 (1943)

Mária Turancová – 6.2.2018 (1930)

Rudolf Štibraný – 7.2.2018 (1933)

Jozef Horváth – 13.2.2018 (1947)

Alena Sameková – 20.2.2018 (1949)

Ladislav Štibraný – 23.2.2018 (1941)

NAŠA DOBRÁ MAMA

MÁRIA HODULÍKOVÁ

Pišem v pôstnom období. Prežívame vážne obdobie, ktoré sa za určitý čas stane pre nás niečím radostným. Ťažko sa to človeku vysvetľuje, že vlastne aj my máme počas pôstu v sebe istý pocit radosti, šťastia, pohody. Tento čas sa dotýka nášho vnútra. Prežívame a rozmyšľame nad vecami, čo sa stali pred viac ako 2000 rokmi. Máme svoje rodiny, sme matky, ktoré majú svoje deti. Aké to muselo byť pre matku Pána Ježiša, ktorá bola svedkom týchto ukrutností, zloby, bolesti. Aj v dnešnom svete sa objavuje zlo, záviť, škodoradosť. Ale ako veriaci máme šťastie, že sa máme na koho obrátiť, prosiť, ďakovať.

Máme našu Matku, ktorá prešla týmto ťažkým krížom a jej syna, ktorý sa obetoval za nás. V dnešnej dobe sa však nájdú aj takí, ktorí majú Pannu Máriu ako svetskú ženu, ktorá bola iba matkou Ježiša. A ruženec to je vlastne tiež iba prežitok. Nedajme sa zlákať novými „modernými“ úvahami a názormi, spoločensťami!

Nedávno som si vypočula svedectvo o uzdravení Borisa Filana, ktorý vám je určite dobre známy. Len tak v krátkosti. Bol vážne chorý. Lekári ho nevedeli liečiť, mohol byť iba suché pečivo a čaj, aj to v obmedzenom množstve. Dostal sa do kúpeľov do Bardejova, ale aj tam ho lekárka nevedela liečiť – iba poznamenala, že môže prísť lietadlo a môže ho zvieť do neba či pekla. Nebolo mu do smiechu. Býval v chatke a mal dob-

rú upratovačku, veselú ženu v rokoch, originál „východniarku“. Tá vedela o jeho probléme a v sobotu mu oznámila, že v nedeľu ho zoberie na výlet. Nevedel, čo ho čaká. Pani prišla ráno pre neho a zobrala ho do kostola. Miestny pán farár ho privítal – veď on je známa osobnosť. Ako on opisuje – počas svätej omše sa všetci modlili, ale ja som len ticho stál. Po svätej omši mu pani povedala, že sa ide na púť na horu Zvir. Pomaly kráčal, ťažko sa mu išlo, lebo bol zoslabnutý. Po určitom úseku si ľudia pokľakali a išli kolenačky po blate k miestu zjavenia. Bolo to pre neho niečo zvláštne, nové, nepoznané. Bolo to miesto pokoja. Počas modlitieb a ticha sa mu premietol celý jeho život.

Na druhý deň počas obeda uvidel ako hlavný kuchár a dvaja pomocníci slávnostne idú niekoho pozdraviť, privítať. Na prekvapenie prišli k nemu – to je pre vás a zaželali mu dobrú chuť. On rozmyšľal, či to má byť. Odvážil sa ... čakal ... žiadna bolesť...

Po návrate z kúpeľov išiel na kontrolu k svojmu lekárovi – známemu po celom Slovensku. Lekár sa veľmi zadivil a skonštatoval, že také výsledky pri jeho diagnóze nečakal. „To nie je možné – veď to sa stane snád' jednému z milióna.“

Tak buďme šťastní, že sa máme vždy na koho obrátiť. Ďakujeme Ti Matička ... aj Tvojmu synovi.

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Peter Šimko, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Peter Šimko.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.